

NonFinito 2025, the closing exhibition of Artport's annual residency program, unveils new projects and ideas that have taken shape over the past year on its top two floors. Beyond the studio, the program offers weekly meetings and shared opportunities to create, read, converse, and reflect together.

The launch of an art exhibition in Israel during these turbulent times has stirred deep conversations. Ultimately, NonFinito opens in its familiar form, but the spirit of the times permeates the works, bringing our worries, questions, and aspirations to the surface.

The exhibition's title, NonFinito, is drawn from Michelangelo, who intentionally left certain sculptures unfinished (non finito), so that the traces of their making remain visible. But NonFinito is also an ideological stance: a refusal of finality—a deliberate choice to keep things open, to resist closure, and to reject a passive acceptance of reality. In a period of ongoing crisis, where our lives unfold in a state of perpetual in-betweenness, incompleteness is not just the result of circumstance, but a strategy of survival and hope.

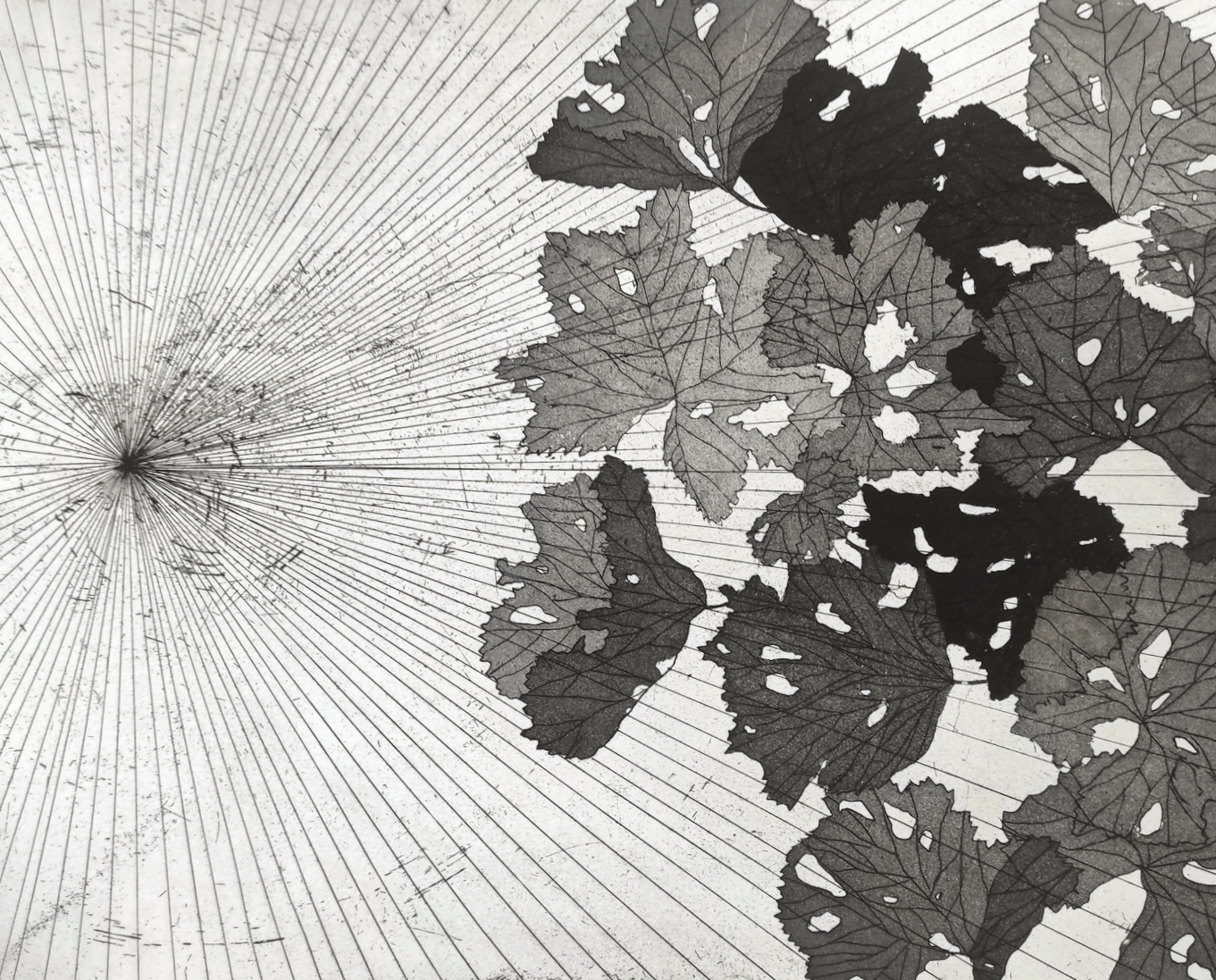
Vulnerability is a condition for coexistence; acknowledging it is not a sign of weakness, but fertile ground from which shared life may emerge. From this perspective, NonFinito is not an absence or lack, but a potential: an invitation to continuous creation, a gesture toward recognizing our mutual responsibility and nurturing the possibility of living together. At the same time, it embodies an effort to hold onto life itself and hope for its endurance, even amid destruction and loss.

נונפיניטו 2025, תערוכת הסיום של אמני תכנית הרזידנסי של ארטפורט, מציגה פרויקטים ורעיונות חדשים שצמחו בשתי הקומות העליונות של ארטפורט במהלך השנה האחרונה. התוכנית השנתית כוללת לצד הסטודיו גם מפגשים שבועיים, והזדמנויות משותפות ליצור, לקרוא, לדבר ולחשוב יחד.

המשמעות של פתיחת תערוכת אמנות בישראל בימים סוערים אלו לוותה בהרבה שיחות. נונפיניטו נפתחת אומנם במתכונתה הרגילה, אבל רוח התקופה והזמן מנשבת בעבודות, ומציפה לפני השטח את הדאגות, השאלות והתקוות שלנו.

שם התערוכה "נונפיניטו" הגיע במקור ממיקלאנג'לו, שהותיר חלק מפסליו בלתי גמורים בכוונה, כך שניתן היה לראות עליהם את תהליך העבודה. אבל נונפיניטו היא גם עמדה אידיאולוגית של התנגדות לסופיות — בחירה להשאיר את הדברים פתוחים, להימנע מהשלמה עם המציאות או מהכרעה סופית. בעידן של משבר מתמשך, שבו חיינו מתנהלים במצב ביניים תמידי, אי-סיום אינו רק תוצאה של נסיבות אלא אסטרטגיה של הישרדות ותקווה.

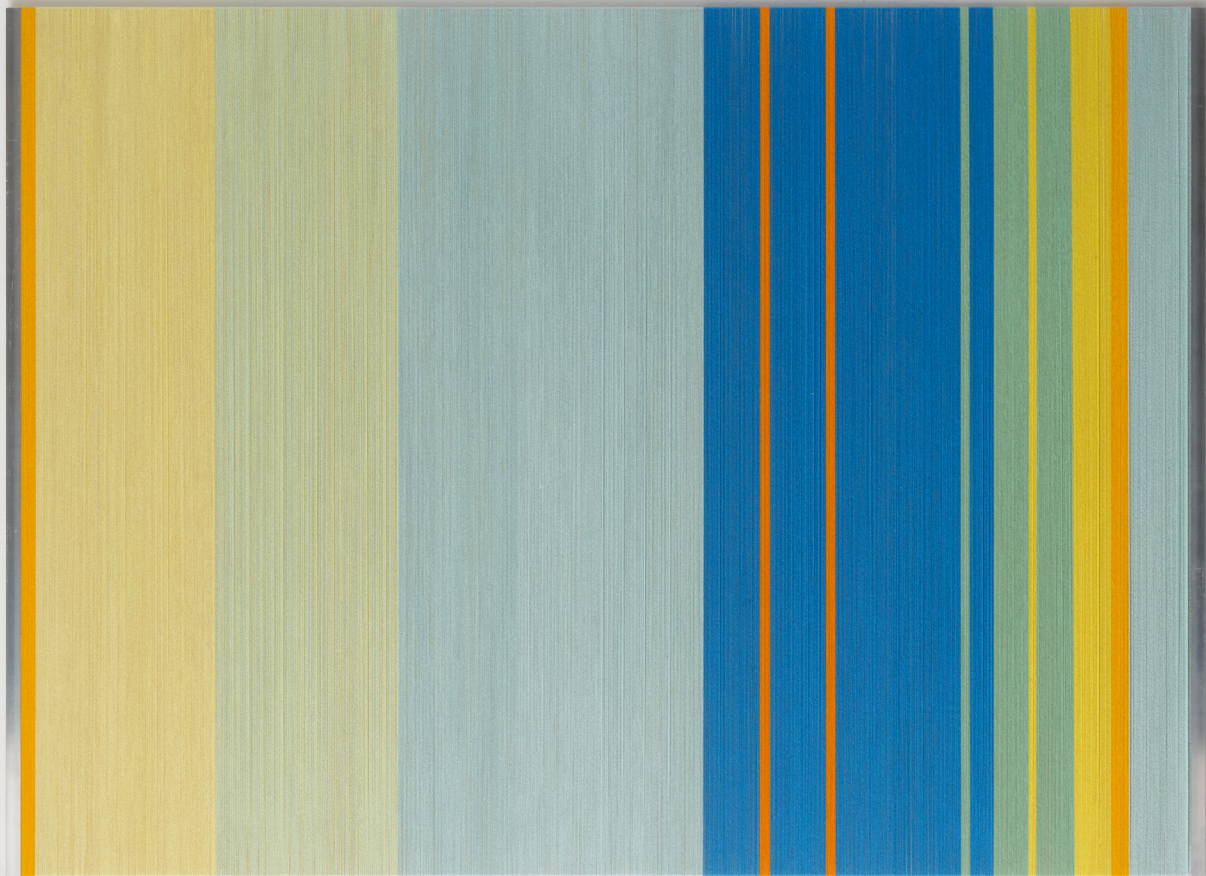
פגיעות היא תנאי לקיום משותף — ההכרה בהיותנו חשופים ושביריים אינה סימן לחולשה אלא קרקע שממנה יכולים לנבט חיים משותפים. מנקודת מבט זו, נונפיניטו אינו חסר אלא אפשרות: הזמנה ליצירה מתמדת, להבנה שיש לנו אחריות הדדית, לבניית הפוטנציאל לעתיד אחר, לצד הניסיון להיאחז בחיים ולקוות שימשיכו להתקיים גם לנוכח חורבן ואובדן.

Keinan's windows were born from paper sheets subjected to repeated manipulation: smeared with olive or linseed oil, soaked in pigment, layered into collages. The oil lends them transparency, the light flows through them, and the pencil scores them like a tattoo. Sand is heaped over old paintings, "burying" them to become the ground for a new work. Each sheet of paper is a variation on one and the same element, and every manipulation is a quiet tribute to material and time. The paper sheets transform into concrete walls or panes of glass, transparent or opaque, holding within them both the gesture of the hand and the world glimpsed through them—a date tree heavy with fruit, a sneaking nocturnal moth, the dust of the city.

דרך העבודות של טליה קינן זוהר אור. הוא נכנס מבצע לסדקים, חודר דרך שברים בקיר, מחלחל דרך דפי הנייר. אור שהוא לא רק תאורה אלא חומר חי ואקטיבי, שמאיר מה שנמצא מאחור, את מה שהעין לא דווקא רואה.

החלונות של קינן נולדו מדפים שטופלו שוב ושוב: נמשחים בשמן זית או פשתן, נספגים בפיגמנט, נפרשים כשכבות של קולאז'. השמן מעניק להם שקיפות, האור זורם דרכם, והעיפרון חורט בהם כמו קעקוע. ערימות של חול מכסות ציורים ישנים, כמו וקורות אותם תחתיהם, והופכות למצע לעבודה חדשה. כל דף הוא וריאציה על אותו יסוד, וכל טיפול בו הוא מחווה שקטה לחומר ולזמן. הדפים הופכים לקירות בטון או לזכוכיות, שקופות או אטומות, שמחזיקות בתוכן הן את פעולת היד והן את העולם הנשקף דרכם — עץ תמר כבד פרי, עש לילה מתגנב, לכלוך של עיר. בתרבויות רבות נתפס האור ככוח מהפך: במסורות המזרח כקוֹן אנרגטית הזורמת דרך הגוף ומנקה אותו, במיסטיקה המערבית כאור אלוהי השוטף את הלב. האור של קינן מטיל מהחוצה אל הפנים — מהציורים שהופכים לחלונות, דרך הקרנות וידיאו שמטפסות על ציורים ומחיות פעלים — האור הוא לא רק דימוי אלא אנרגיה ממשית, נוכחת, אשר נפגשת עם החומר הפיזי ויוצרת איכות חדשה של קוֹם, זיכרון ונשימה.

אלכסנדרה צוקרמן Alexandra Zuckerman الکسندرا تسوکیرمان

For the past year, Alexandra Zuckerman's studio at Artport has housed a loom. After years of working with color, its texture, heat, and the radiation it emits, her practice shifted to the thread itself—a thread that holds color within, one that cannot be mixed, only stretched and pulled.

Although the work on the loom did not yield the hoped-for results, building on it and inspired by the meticulous planning required to interlace horizontal weft with vertical warp, a new body of work emerged, rooted in the language of weaving. Zuckerman's exacting manual gestures drive the composition: threads coil around a wooden board, its dimensions echoing the span of the artist's outstretched arms. Wound, compressed, and knotted together, they ultimately form a single, continuous thread.

The works were created in a rhythmic swing, back and forth—a meticulous practice that allows no stopping and no correcting. Each thread responds to the one above it, in balance with the surrounding colors. The blend arises through proximity: one color becomes many, transformed by its closeness to others. Thus, horizontal stripes, seemingly free of imagery, become endless horizons, colorful sunsets over Jaffa's Aliya beach, a forest, a desert, the seasons as they change. Images flicker in and out of view, shifting from abstraction to the pattern of a men's shirt or the weave of a kitchen towel, from a dense color composition to a state of mind.

Often exploring the affinities between art and craft, these works allow Zuckerman to move back and forth between worlds and blur their boundaries: to weave textiles without a loom, to paint vivid compositions without color, to turn feelings into textures, and textures into inner realms.

בשנה האחרונה ניצב בסטודיו של אלכסנדרה צוקרמן בארטפורט נול. אחרי שנים של עיסוק בצבעים, בטקסטורה של הצבע עצמו, בחום ובקרינה שהם מייצרים, העבודות שלה בשנה האחרונה מבוססות על החוט עצמו — חוט שנושא בתוכו את הצבע, שאי אפשר לערבב אותו אלא רק למתוח ולמשוך.

העבודה על הנול אמנם לא הביאה לצוקרמן את התוצאות הרצויות, אבל בהמשך אליו, ובהשראת התכנון המקדים הנדרש לחוטי השתי האנכיים על מנת לארוג לתוכם את חוטי הערב האופקיים, נולדו עבודות חדשות מבוססות אריגה. התנועה הידנית המדויקת של צוקרמן מובילה את הקומפוזיציה — חוטים מתגלגלים סביב לוח עץ שגודלו מתייחס לפריסת ידיה של האמנית. החוטים מלופפים, נדחסים ונקשרים זה לזה, עד לעבודה הסופית שהיא כמו חוט ארוך אחד.

אלו עבודות שנעשות בתנופה, הלוח וחזור, עבודה מדוקדקת שאין בה אפשרות לעצור ולתקן — כל חוט מגיב ביחס לצבע שנמצא מעליו ובאיזון לשאר הצבעים בקומפוזיציה. הערבוב נוצר כתוצאה מקרבה לחוטים אחרים. כך הופך אותו הצבע לכמה צבעים שונים, וכך הופכים פסים אופקיים, לכאורה משוחררים מדימוי, לקווי אופק אינסופיים, לשקיעות צבעוניות בחוף העלייה ביפו, ליער, למדבר, לארבע עונות השנה שמתחלפות ביניהן. דימויים עולים ונעלמים, נעים מאבסטרקט לפאטרן של חולצת גברים או מגבת מטבח, מקומפוזיצית צבע מהודקת להלך רוח נפשי.

עבור צוקרמן, שחוקרת ברבות מעבודותיה את הקשרים בין אמנות פלסטית למלאכות יד, מאפשרות העבודות לנוע הלוח וחזור בין העולמות ולבלבל ביניהם — לייצר טקסטילים ללא נול, לצייר ציורים עזים ללא צבעים, להפוך תחושות לטקסטורות, וטקסטורות לעולמות פנימיים.

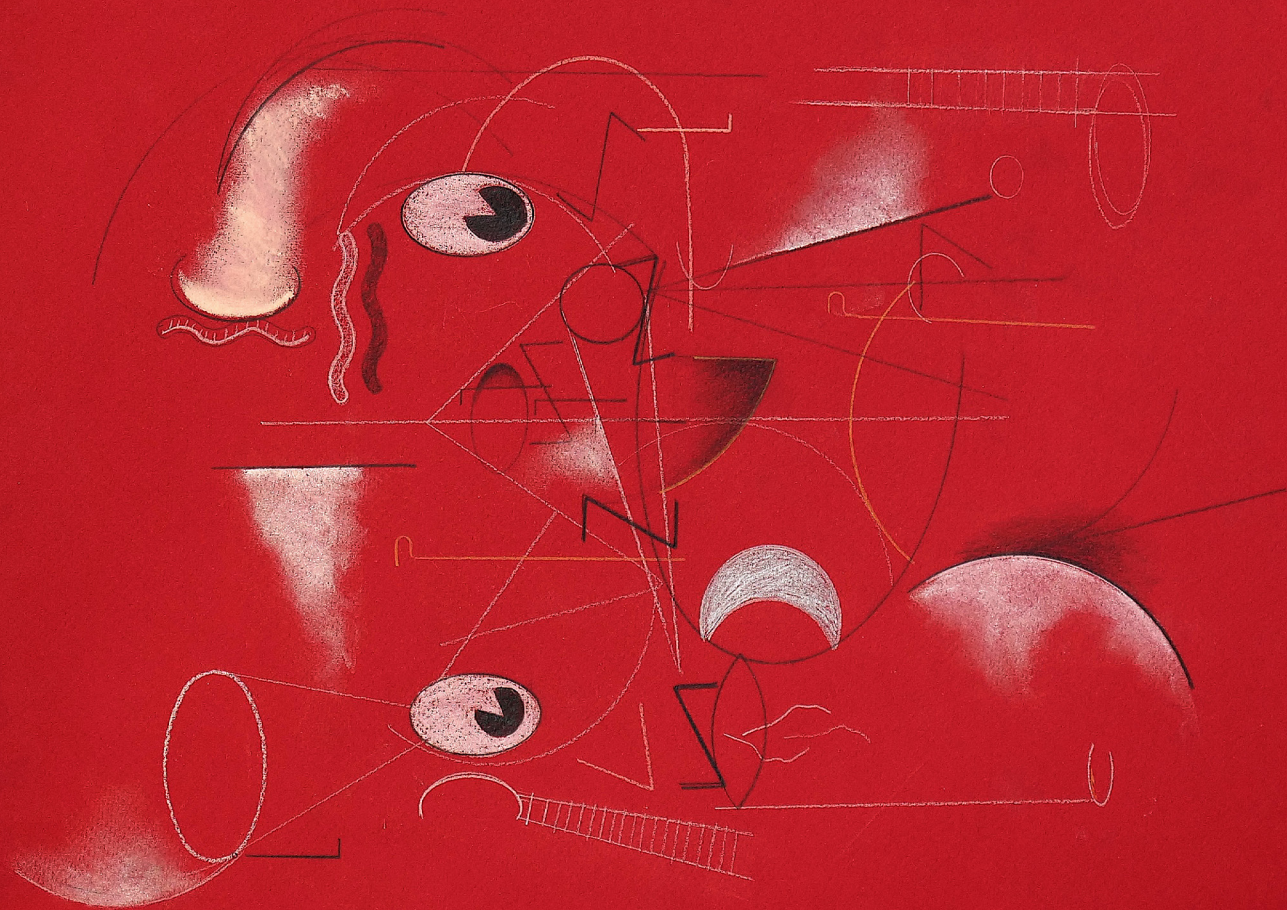

אורי וויינשטיין
Uri Weinstein
أوري وينشتاين

Uri Weinstein operates in the space between sculpture, theater, and sound. Many of his works are based on everyday objects, which he infuses with voice, function, and rhythm, orchestrating them into events where humor and sadness coexist. He draws on local culture—plays, songs, and films—as raw material through which to probe Israeli society, paying particular attention to manifestations of masculinity and militarism, to rituals of commemoration and initiation, and to the aesthetics hidden in seemingly trivial acts.

In his current work, Weinstein's point of departure is materials gathered in the city's south, in Artport's immediate surroundings. Along the way, fragments of economy, culture, and daily routine accumulate: near a food distribution station for people living on the street, he collects disposable "Alaska Vodka" cups, stacking them into a fragile tower of promises. Combined with "Master Café" cans, they turn into an improvised "Espresso Martini," a South Tel Aviv version of urban chic. A child's lion costume, found discarded on the pavement, is mounted on two microphone stands, highlighting the vulnerability of both lion and artist. The Politician, a giant suit sewn from blue linoleum—normally used for industrial floors—appears as though it has lost its power and collapsed onto the ground. Wandering the streets becomes a ritual of editing, measuring, and marking. These remnants of consumption enter the gallery not as waste, but as collaborators in creation, echoes of fleeting human gesture.

אורי וויינשטיין פועל במרחב שבין פיסול, תיאטרון וסאונד. רבות מהעבודות שלו מבוססות על אובייקטים יום יומיים, שהוא מעניק להם קול, תפקיד וקצב, ומארגן אותם יחד לאירוע בו חיים זה לצד זה הומור ועצב. הוא משחק בתרבות הישראלית — מחזות, שירים וסרטים, כחומר גלם כדי לבחון את החברה הישראלית, תוך מתן התבוננות מיוחדת בגבריות והמיליטריזם המקומי, בטקסי הנצחה וחינוך, ובאסתטיקה החבויה בפעולות הנראות טריוויליות. בעבודה הנוכחית נקודת המוצא שלו היא חומרים שנאספו בדרום העיר, בסביבה המיידית של ארטפורט. לאורך הדרך נאספים שברים של כלכלה, תרבות ושגרה: ליד תחנת חלוקת מזון לדרי רחוב הוא אוסף כוסות חד-פעמיות של "וודקה אלסקה", שנערמות יחד למגדל של הבטחות, ובשילוב עם פחיות "מאסטר קפה", הופכות לקוקטייל "אספרסו מרטיני", גרסת דרום תל אביב. תחפושת אריה לילד, שנמצאה זרוקה ברחוב, מועמדת על שני סטנדים של מיקרופונים, ומדגישה את שבריריותו של האריה ושל האמן. "הפוליטיקאי", חליפת ענק שנתפרה מלינולאום כחול, שמשמש לרוב לרצפות תעשייתיות, נראית כאילו איבדה את כוחותיה והיא קורסת על הרצפה. ההליכה ברחובות הופכת לריטואל של עריכה, מדידה וסימון, ושיירי הצריכה לא מגיעים לחלל הגלריה כפסולת, אלא כשותפים ליצירה, הד של מחוות אנושיות.

חביב קפטזון Haviv Kaptzon حبيب كابتسون

A shirt, a seashell, a paper bag, and a statue of Lenin are placed on a table. Soon they will begin to speak. The table introduces itself first; gradually, the other objects join in, each claiming a voice and an identity, shedding its original form to become an instrument in a multi-voiced play—a chorus of monologues, where each voice beats independently, and at the same time, is entwined in a polyphonic whole.

The various elements in Haviv Kaptzon's work explore the incarnations of power, and how it ultimately overtakes the one who wields it. Inspired by Simone Weil's *The Iliad, or The Poem of Force*, an unnamed dictator appears and gradually loses control, until power is no longer his tool, but his master. History repeats itself before our eyes: Mussolini, Ceaușescu, Caligula—all links in an endless chain of eroding and corrupting domination.

The other face of power, one that not only corrupts its bearer but also inflicts suffering on the powerless, is embodied in the work by an unrelenting mosquito circling the Buddha's head. The prince who fled his palace in search of enlightenment now sits under the Sacred Fig tree (*Ficus religiosa*)—the very same tree whose fruits litter Tel Aviv's sidewalks—seeking a solution to human suffering. The persistent mosquito reminds him that suffering is not a law of nature, but a consequence of human violence.

All the voices of the animated objects—the mosquito, the dictator, the mother's voice message—interweave, and the eye must shift between parallel events and narratives. A simultaneous space unfolds between the talking head and Nina Simone's *Strange Fruit*—a world in which tragedy and comedy, history and the everyday, are woven together, offering a fresh perspective on what we once believed to be inanimate.

חולצה, צדף, שקית נייר ופסל של לנין מונחים על שולחן. תיכף הם יתחילו לדבר. ראשון מציג את עצמו השולחן ובהדרגה מצטרפים אליו יתר החפצים, כל אחד מהם תובע לעצמו קול וזהות, מאבד את צורתו המקורית והופך להיות כלי במחזה רב קולי. מקהלה של מונולוגים, שבה כל קול פועם בפני עצמו ובו בזמן נכרך בתוך שלם פוליפוני.

חלקי העבודה השונים מתבוננים בגלגוליו של הכוח ובאופן שבו הוא משתלט על מי שאוחז בו. בהשראת "שירת הכוח" של סימון וייל, מופיע דיקטטור עלום המדרדר בהדרגה עד שהכוח חדל להיות כלי בידי והופך להיות אדונו. ההיסטוריה חוזרת על עצמה אל מול עינינו — מוסוליני, צ'אוס'סקו, קלגולה — כולם חוליות בשרשרת אינסופית של שררה שנשחקת ומשחיתה.

על ההיבט האחר של הכוח, שלא רק משחית את מי שמחזיק בו, אלא גם מביא לסבל למי שאינו מחזיק בו, מדבר בעבודה יתוש טורדני החג סביב ראשו של הבודהה. הבודהה, הנסיך שברח מהארמון בחיפוש אחר הארה, יושב תחת עץ הפיקוס הקדוש, אותו עץ שפירותיו מלכלכים את רחובות תל אביב, ומחפש מתרון לסבל האנושי. היתוש הטורדני, שחג סביב ראשו מזכיר לו שהסבל אינו הכרח הטבע, אלא תוצר של אלימות אנושית.

היתוש, הדיקטטור, האם שמשאירה הודעה קולית — הקולות של החפצים המונפשים מתערבבים זה בזה, והעין נדרשת לנוע בין אירועים וסיפורים מקבילים. בין המוח המדבר "פירות מזרחים" של נינה סימון נבנה מרחב סימולטני — עולם שבו הטרגדיה והקומדיה, ההיסטוריה והיומיום, נשזרים זה בזה ומציעים נקודת מבט אחרת על מה שחשבנו לדומם.

Noa Schwartz regards the Artport building as a living, breathing organism. She searches for places where the structure is lacking and responds with material gestures that expand it. Over the course of her year-long residency, she created a work in a hole that had opened in the floor on the building's top level. In *Nonfinito*, she responds to the persistent, practical need for a new desk for the gallery operator—a need that originated in functional necessity, but soon soared into the realm of the artist's fantasy. Apparent functionality transforms into gesture, blurring the line between utility and art, between the mundane and the poetic.

The logs, like many of Schwartz's materials, arrived at the studio through an ongoing act of gathering by the artist herself and by friends attuned to her practice. They remained with her throughout the year, metamorphosing slowly, until, almost untouched, they gave rise to something both familiar and new. Seaweed tangles, gathered along the Sicilian coast, found a home on a log from Tel Aviv's Bialik Street; thorns that fell from another tree were collected and carefully sorted as a potential archive for preservation that may not necessarily be realized. Wood carvings removed from one piece to make room, found their way into another. Through Schwartz's gestures, wood—a familiar, perishable substance—becomes a vessel of memory. On its way to decay, the log receives a quiet addition that extends its life, granting it a new function and an added purpose.

The works on view transpire along the seam between the transient and the permanent—between presence in a place and responsiveness to its real-time needs, and the desire to leave traces and a material legacy in a place that was her home, if only for one year.

נועה שוורץ מתבוננת על בניין ארטפורט כבגוף חי ונושם. היא מחפשת את המקומות בהם המבנה חסר ומגיבה אליהם במחוות חומריות שמרחיבות אותו. במהלך השנה היא יצרה עבודת אמנות בחור שנוצר ברצפה בקומה העליונה, וב"ננפיניטו" היא עונה על רצון מתמשך לשולחן חדש עבור מפעילת הגלריה, שהתחיל מהצרכים של המקום, והמריא לפנטזיות של האמנית: ממרחב לשיבה למקום לברשורים, ממתלה לקליקר לפתח המאפשר הצצה למה שקורה מתחת לשולחן. פונקציונלית לכאורה מתעצבת למחווה שמטשטשת את הגבול בין השימוש לאמנותי, בין היומיומי לפואטי.

בולי העץ ורבים מהחומרים האחרים איתם עובדת שוורץ הגיעו לסטודיו בפעולת איסוף מתמדת שלה ושל חבריה, שמכירים את תחומי העניין שלה. בולי העץ שהו איתה במשך כל השנה, השתנו, הוחסרו וחוברו, עד שכמעט מבלי להשתנות נוצר מהם דבר שהוא גם חדש וגם מוכר. עיגולי אצות שמקורם בים בסיציליה מצאו את מקומם בבול עץ מרחוב ביאליק, קוצים שנפלו מגזע אחר נאספים וממויינים בקפידה כפוטנציאל לשימור שלא בהכרח יתממש. גילופי העץ שהוסרו מעבודה אחת כדי לפנות בה מקום, מוצאים את דרכם לעבודה אחרת. העץ, חומר מתכלה ומוכר, הופך דרך הפעולות של שוורץ לנשא של זיכרון. גזע העץ שנמצא בדרכו להירקב מקבל תוספת קטנה שמאריכה את חייו, מעניקה לו עוד תפקיד, שימושיות נוספת.

העבודות בתערוכה מתמקמות בקו התפר שבין הזמני לקבוע — בין נוכחות במקום ובצורך העולה בו בזמן אמת, לבין הרצון להותיר עקבות ומורשת חומרית במקום שגם אם רק לשנה אחת שימש כבית.

נְקִמָּה

דניאל קיצ'לס

Daniel Kiczales

דניאל קיצ'לס

Ido, the Israeli singer of the moment, writes about what is happening on both sides of the border—how the conflict affects him and his surroundings, and above all—us.

The album *Songs from the Heart* was written in collaboration between artist and musician Daniel Kiczales and artificial intelligence engines—unfeeling tools that, under Kiczales's guidance, forge a moral compass in a time that challenges what may be said or felt. They write about what makes headlines and what is pushed to the margins, raising questions the Israeli public asks, and those it prefers to leave aside.

The songs, also performed by artificial intelligence, result from the engines' attempt to define the Israeli sound of this moment. Using generic writing patterns and textual and musical clichés, the songs lead listeners down familiar paths—choruses that sound as though they have always been here—and present as self-evident, and banal the mechanisms of response to reality: what remains unsaid, and how a life of war, loss, and fracture becomes a muted routine.

Popular music—blues, rock, punk—has long served as a vehicle for subversive messages, offering critical perspectives on the societies in which it was written. In today's Israel, however, music often functions to mask pain and boost national morale. Kiczales relies on artificial intelligence to create an additional stratum within the corpus of Israeli war songs—songs of guilt. Through Ido, he asks how one can write about the harsh reality around us, about the role of creation in wartime, shaping of memory and collective consciousness, and the potential impact of art on life and reality.

The songs are a reckoning, inward and outward—a journey of conflict between the speaker, himself, and his surroundings. They offer no utopia, but ask what we lose as a society when we refuse to see, hear, speak, or sing.

עידו, הזמר הישראלי של הרגע, כותב על מה שקורה בשני צידי הגבול, על האופן בו הקונפליקט משפיע עליו ועל סביבתו הקרובה, ובעיקר על מה שקורה לנו, כאן, בעקבותיו.

האלבום "שירים מלב" נכתב בשיתוף פעולה בין דניאל קיצ'לס, אמן ומוסיקאי, ומנועי בינה מלאכותית — כלים חסרי רגש, המנסחים בליווי של קיצ'לס מצפן מוסרי בתקופה המערערת על מה שמותר לומר ולהרגיש. הם כותבים על מה שמדווח בחדשות ועל מה שנדחק לשוליהן, ומעלים שאלות שהציבור הישראלי שואל, וכאלה שהוא מעדיף להשאיר בצד.

ביצועי השירים, שנוצרו גם הם על ידי בינה מלאכותית, הם תוצאה של החתירה של אותם מנועים להגדרת הצליל הישראלי של התקופה הנוכחית. באמצעות שימוש בתבניות כתיבה גנריות ובקלישאות טקסטואליות ומוסיקליות, השירים מובילים את המאזינים בדרכים סלולות היטב. דרך פזמונים הנשמעים כאילו היו כאן תמיד הם מציגים כמובן מאליו, צפוי ונדוש, את מנגנוני התגובה השונים למציאות, את מה שאינו נאמר ואת מה שהופך חיים של מלחמה, אובדן ושבר לכדי שגרה יומיומית.

מוסיקה פופולרית — בלוז, רוק, פאנק — שימשה לא פעם להעברת מסרים חתרניים ולהתבוננות אלטרנטיבית וביקורתית בחברה בה היא נכתבה. בישראל של היום משמשת המוסיקה ככלי למיסוך הכאב והרמת המורל הלאומי. קיצ'לס נשען על הבינה המלאכותית כדי לייצר נדבך נוסף לקורפוס שירי המלחמה הישראלי — שירת האשמה. הוא שואל דרך עידו על הדרך בה ניתן לכתוב על המציאות הקשה סביבנו, על תפקיד היצירה בזמן מלחמה, על עיצוב הזיכרון והתודעה הקולקטיבית, ועל פוטנציאל ההשפעה על החיים והמציאות. השירים הם מעין חשבון נפש, מבית ומחוץ, מסע של התחבטויות וקונפליקטים בין הדובר לעצמו ולסביבתו, שאינם מציעים אוטופיה, אלא שואלים מה אנחנו מפסידים כחברה, כשאנחנו לא רואים, לא שומעים, לא מדברים ולא שרים.

צוות ארטפורט:

מנהלת ואוצרת ראשית **ורדית גרוס**

מנהלת תכנית הרזידנסי **יעל משה**

אוצרת ומפיקה **נעמה הנמן**

אחראית גלריה ומדיה חברתית **ניצן גאון**

אחראי תחזוקה **בראנט קרטנר**

עיצוב גרפי **סטודיו נעמי גיגר עם אפרת שמואלי וסער דאובה**

יחסי ציבור **מירה אן בינרט, עדה לחובר**

תרגום לאנגלית **דריה קטובסקי**

הקמה **ששי מזור, בראנט קרטנר**

הקמת מולטימדיה **PRO-AV**

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון: ג'ייסון אריסון (יו"ר), רחלי כהן (מנכ"לית), יפעת שמואלביץ (סמנכ"ל השקעות חברתיות), קינן רבינו (סמנכ"ל מיזמי החזון)

ועדה מייעצת לארטפורט: סאלי הפטל נוה, דנה יהלומי, מירה לפידות, דוד עדיקא

Artport team:

Director and chief curator **Vardit Gross**

Residency program manager **Yael Moshe**

Curator and Producer **Naama Haneman**

Gallery assistant & social media **Nitzan Gaon**

Maintenance **Brent Cartner**

Graphic design **Studio Nomi Geiger with Efrat**

Shmueli and Saar Daube

PR **Mira Ann Beinart, Ada Lachover**

English translation **Daria Kassovsky**

Construction **Sassi Mazor, Brent Cartner**

Multimedia **Pro-AV**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation: Jason Arison (Chairman), Rachel Cohen (CEO), Yifat Shmuelevitz (Social Investments CFO), Kaynan Rabino (VP of Vision Ventures)

Advisory Board: Sally Haftel Naveh, Mira Lapidot, Dana Yahalomi, David Adika